

З 1-го жовтня

до кінця року „РАДА“ қоштує

1 карб. 75 коп.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ. 428-2

ТЕАТР б. Т-ва ГРАМОТНОСТИ.

Сьогодні, 25-го, **СУСТА** "Ком. на 4 д. Карпенка-Карого. 26-го, при участі М. Зань-
виставлено буде "СУСТА" нов цього "ЕВРЕЇ", п'еса на 4 д. Чіркова, пер-
Пахаревського. Початок вист. о 8 год. в.

Ціни місцем звичайні. Вілети продаються в касі театру а з ранку до 3 год. дня, а у ве-
чері од 6 до кінця спект.

Капельмейстер Густав Еліен 317-22 Відповідальний режисер М. Садовський.

Театр „СОЛОВЦОВЪ“ Сезон 1908-09 р. Дирек-
тор І. Е. Луван-Гордона.

Сьогодні, 25-го, друга вис-
тава п'еси Г. Запольського **ИХЪ ЧЕТВЕРО** (Ich czworo), на 3 д.
"ВОРЪ", 2) "ИХЪ ЧЕТВЕРО". Бер. уч. д-ки: Гофман, Ліс, Стрільник
Юрьев; д. д.: Дініс, Леон, Смир, Степан. Режисер І. С. Савінов. Початок о 8 г. в.
Ціни місцем звичайні. Вілети продаються.

В п'ятницю, 26-го і в суботу, 27-го, перші вистави
комедії В. Шекспіра

„МНОГО ШУМА ИЗЪ ПУСТЯКОВЪ“, на 3 д і 16 карт.

Нові декорації. Нові костюми. Нова обстановка.

28-го, вранці, спектакль-лекція „ГОРЕ ОТЪ УМА“, на 4 д. Лектор А. Г. Богуміл. 29-го
загальнопризначений спектакль в 2-й раз нова п'еса „ОСВОБОЖДЕНИЕ ЧЕЛОВЪКА“
(Іван), у 4 част.

347-26

Городський театр. С. В. Бриніна

Сьогодні, 25-го, через ге-
неральну репетицію оп. **СКАЗКА О ЦАРЬ САЛТАНѢ**, дійсні на ту же оп. на 29-го. 26-го, „КНЯЗЬ
ІГОРЬ“. Бер. уч. д-ки: Валіцька, Дальман, Карпантія, Леонтєва; д-л: Махін, Брайді,
Бочаров, Боссе, Тихонов, Цесевич, Летичевський. Початок 7/8, г. в. 27-го, в 1-й раз
на київській сцені з нов. нов. обстановкою „СКАЗКА О ЦАРЬ САЛТАНѢ“. 28-го два ви. вранці
за загальнопризнач. цін. „ЕВЕНГІН ОНІКІНЪ“, у ветерин. віч. цін. „ПІКОВА ДАМА“,
29-го „СКАЗКА О ЦАРЬ САЛТАНѢ“. 347-13

ГОЛОВНЕ ДЕПО

музичних струментів і нот

Г. І. ГИНДРЖИШЕКА
ПЕРЕНЕСЕНО

у нове помешкання на Хрестатику, № 41.

старе помешкання передається.

гд.—353—23.

у Катеринославі

при книгарні

Лозинської

на Проспекті,

відчинено віділ контори „Ради“

де приймається передплата частками на

поповнені умовах.

р—0311—21

Пам'ять Тадея Р. Рильського.

Сьогодні минає шість років од дnia
смерті одного з найцікавіших людей
на Україні за останні десятиліття—
Тадея Розелівського Рильського. В

цьому ж таки числі нашої газети читач знайде тельно написані спомини людей, що особисто знали підіб'чика й бачили на свої очі ту його невидуєшишим кругом прадою якою він лишив по собі вічну пам'ять серед близьких людей. Нам же вонзидає звернути увагу на громадську вагу його життя і діяльності.

Народився Рильський 21 декабря 1840, вирів у значній шляхетській сем'ї, вчівся в 2-ї Київській гімназії та в Київському університеті і взів молодим парубком замислився над тими стосунками національними й соціальними, які бачив у рідному краї. Разом з Антоновичем—тепер теж по-
кійним—виступив він в сміливім протестом проти шляхетських угасів над українським, народом; разом з ним інтересував тіснінаціональності, дово-
сі, нахилені, що сипалися з роздрібного шляхетського гнізу на їх голови; разом кинув у лінне величезному плащту обіннення в національно-

му поводженням з народом, разом виступив на суд в своєму кругом—і він відправився на суді історії. Разом потім ішли наші товарищи все жити своє поруч, працюючи для рідного краю—один переважно на науковому полі, другий—на полі практичної культурної роботи. І разом вони записали свої імена непорушними літерами в історію нашого відродження. Антонович і Рильський—це ціла епоха в нашому громадському житті.

Справді: талановиті люди, перед якими лежав широкий шлях в Ікнії привичній сфері, блискуча карієра, життя, нові пригадані окраси—разом ламають з цією сферою всяки стопуки, гололосно проказують своє „отраслою праху“ огні ноги своїх“ і йдуть на відхід щоденна праця, на відхід, поневіряння... І за для кого? За для того народу, який тоді в очах усього гурту так званих освіченіх людей був тільки „блідлом“, мало не худобою в буквальному розумінні цього слова. Вчинок, достойний величного серця, величного розуму. Це сердце нещоповане і розум цей гострий і вивели наших товарищів „отъ ликующихъ, праздно-блідящихъ, обагряющихъ руки въ крові“ ї оселилих в таборі „умирающихъ за великое дѣло любви“—любові до рідного краю покривдженіх людей. Трохи згодом, в 70-ті роки, в Росії дуже популлярний був тип „каючагося двоярвія“, якого так чудово змальовав Михайлівський. Наші товарищи практично попередили людей цього надзвичайно цікавого типу й дали такий гарний зразок непокітної вірності новим своїм принципам, аскетичної служби новим ідеалам рівності та братерства, світ яких вони донесли, не погасивши, од першого світанця

свого свідомого життя до своїх часів, незалізнямізес могли...

Особливо, може, тіжко доставалось на цьому шляху Рильському. Товариши його, учени відомі та славнім ім'ям та європейською популярністю, вже пам'яті становищем забезпечений був хоч трохи од тих несподіванок, які так часто руйнували руйнують у нас життя людей, що не про себе тільки думав і діяв. Рильському в його скромній ролі культурного діяча десь у закутку була далеко більша небезпека власті жертвової зленісти, що кругом сичала на його. І не тільки сичала—вона йкуситься вміла й боліче кусатися... На Рильського літільно доносів зі селянами і за те, що він, пан і дворянин, живе добре з селянами; і за те, що одружився з селянкою; і за те, що бувши католиком, завів у себе церковну школу і сам вчить у ній; і за те, що селянам отдав зі свого архіву докumentи, які допомагали селянам в по-
заха з поміщиками за землю... Ні одного куточка не тільки з громадського, а й особистого життя на покійного не засталося не огніженої зленими язиками, не опльваного безмежною зленістю. Хто жив у нас по провінції, а надто в недавні ще часі, той повинен добре знати, що це значить, коли на чоловіка піде війною ота тупа й нетямуща „обивательщина“—будецина, що за найгіршими гріхами має „зраду“ своїм інтересам і ніколи того гріха не прощає. Вона отуєтаку людину хмарою непереносних дурнин дрібненьких шпигалок, які проте можуть затрощити все життя її і присилувати або не оглядаючись, тікати світ за очі, або описнити врешті затягнутим і засмоктаним у незілазну драгонину, з якої нема вороті... А хто це знає, той мусить знати її ціну тому виникну, який тається через усе життя Рильського.

Серед хмар нападів з усіх боків він вистояв на своїй позиції і не відступив, не відступила його драгонина і не відівівши він од неї, а ще мав силу на ній будувати гарний будинок, працюючи без упину на користі меншого брата й ні разу не скінчивши зі свого шляху. Пробував він своєю силі в писменній науці, та не було тільки хвилинами одпочинку од тієї дробної, мало помітної за те великої й коштовної праці, яку в власної вілі піднімав він на своїй плечі. Маючи багато теоретичних знаннів і хист викладати їх гарно, він проте що роботу облішив у інших, а сам незнічною орав свою, може, тісну—так жаждущу правди і добра іншу. І його рідне село, та й усі округи слухати до казом, що можна на тій виві аробити.

Бажаємо ж у цей день роковини смерті працьовника в великих серцем і твердим разумом, щоб як найбільше було у нас на рідній півні таих працьовників, як Тадей Рильський. Тоді не глушитимуть й буряни, не посидатиме темнота й неспідомість, а пишатиметься вона розумом, працею та культурою на добро рідного краю та народу...

Сергій Ефремов.

Пам'ять незабутнього вчителя *.

* і світ тихий, не вечерний
"Тихенько засне".

Я покійний Тадей Рильський біжав, щоб той світ новий засів над нещасним „меншиним братом“ про це, як учень його школи, я хочу кілька слів розказати.

Почав я до школи в Романіві ходити в 1883 році. Учителем в школі був Рильський, який по своїй добрій охоті, в своїм домі одкрив для селянських дітей школу і на свій кошт нанів до себе для допомоги з Кіїва бувшого учня Київської Олександровської ремесличної школи Г. Бессарабора. От-же кожного дnia з 9-ти годин ранку і до другої години дні вони відвідували дітей, яких приходило з села коло сотні.

Я Рильський, так під впливом його і Бессарабора, були дуже добре вчителі, по-відомі з літньою привільною та лагідною, як ніяких не вживалось і проте літі в школі поводились дуже гарно—не пусту-

* Мистецькою зі сноміні селянин, як цікавої матеріалу до характеристики тієї невидійної праці, якою науки ліннів по собі нам'ять покійний Рильський у серцах своїх учнів.